

Fra avisen Social-Demokraten 27. januar 1889

I dybeste nød

Vi modtog for nogle dage siden gennem en partifælle et brev, bag, hvis ukunstlede ord om en fattig moder udtaler sin længe gemte kummer over kampen for livsopholdet.

Brevet er sålydende:

Gode Hr. ..

Undertegnede, en fattig kone, beder dem godhedsfuldt at sætte et par linier i deres ærede blad, om ikke gode mennesker vilde give os et gammelt bord og et par gamle stole, da vi ikke har til at sidde på. Jeg vil gerne betale med at sy og strikke herfor. Jeg kan ikke gå ud om noget, da jeg ikke har tøj at tage på. Min mand har ikke noget at bestille. I håb om at De vil hjælpe os, tegner jeg mig... osv.

(Navnet)

En af vore medarbejdere opsøgte i går brevskriveren, som beboer en 1-værelses-lejlighed, en 5te sidesal i Stengade på Nørrebro.

Konen var i lag med at gøre rent i værelset. På det vaskede stykke sad en lille blegnæbet 6-årig dreng op mod en vugge, hvori søsteren, en lille pige på 1 år lå og hev efter vejret. Moderen forklarede, at den lille med små mellemrum havde været syg af kirtelsyge lige siden fødslen. Den diede nu kun et udpint bryst, thi for modermælken, som skulle være det utålmodige barns livskilde, havde de ingen kraftig føde i huset. De var glade ved blot at få et stykke brød, men også her syntes håbet ude, hvis ikke manden bekvemmede sig til at søge det offentlige om hjælp. Han har været arbejdsløs i et halvt år, og føden har de 4 mennesker kun fået ved at pantsætte de få ejendele.

Vi så os om i stuen. Der var en seng med halmmadrasser og en lille puf. Ellers intet. *Intet!*

Det tomme rum, de sultne børn, den grædende moder og den arbejdsløse fader vidnede ikke om familielivets lovpriste hygge.

Efterhånden har familien skilt sig ved sine nødvendighedsgenstande; møbler og tøj er vandret på lånekontoret. Manden, der af sin hustru skildres som *god fader og ædruelig arbejder*, havde forgæves søgt beskæftigelse. Så måtte konen ud.

Endnu for kort tid siden havde hun et par sko. Men såler og hæle var slidt af. Hun kunne dog ikke gå ud på sine bare ben for at søge hjælp, og 2 kr. og 50 øre til skoernes reparation måtte derfor skaffes. Hun pantsatte en dyne og fik pengene. Vandringer gav kun ringe udbytte, og skoene blev atter forvarede på lånekontoret.

Thi det store barn bad om mad og den lille græd for mad. Førrige lørdag blev den sidste dyne pantsat for 5 kroner for at møde den altid fordringsfulde sult.

En anmodning om at få mad fra et spisehus, som uddeler til trængende, havde endnu ikke mødt noget svar. *Og der var ikke mere at pantsætte.*

I fredags gik konen atter ud. *Ud i sjask og søle med fødderne stukne i et par tøjslæber*, som sugede gadens fugtighed til sig. Hos politiassistent Rantzau på Fælledvejen, hvor manganen fattig søger, fik hun en lille pengehjælp.

Der blev købt brød og lidt til brødet. Og oppe på 5te sal, i det kolde rum uden bord og stole, sad den fattige familie og spiste sin mad – i *mørke*. Thi også lampen var gået til lånekontoret for huslejes og fødes skyld. *Manden vil ikke* på fattigvæsnet. Og "Social-Demokratens" læsere vil måske hjælpe ham til at undgå det.

(Artiklen findes trykt i Arne Herløv Petersens bog: Fra den forkerte verden. Artikler fra "Social-Demokraten" 1881-1894. Ovenover er artiklen tilpasset nutidig stavemåde)

ARBEJDERMUSEET